

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Monday, 17 April 2017 19:04

Demența este un atribut al zeilor. Iubirea - unul al lui Dumnezeu. Dar iubire fără demență nu se poate și uite așa se explică maratonul omenesc, viața omului consumată în favoarea lucrurilor mărunte: când nebun, când sfânt iubitor - toată lumea alege până la urmă *nebunia de a iubi*.

Și eu, bineînțeles, practic fără rezerve această valoare ce seamănă mai mult a casă de toleranță. Mă complac în acest desfrâu divin. Nenumăratele revolte, inventarea (dacă nu se găsesc pe măsură) adversarilor cu care e musai să-mi petrec timpul sunt doar străfulgerări trecătoare, căci tot nebunia și iubirea mă guvernează, mă energizează, mă aduc în pragul totalului extaz.

Adrian Suci: *să ne mai vedem, să socializăm*. Cum adică? „*Să socializăm*”... Adică: să umblăm cu toții nebuni de dragoste, dar în grup, în haită, în găști, în cârduri, gloate - nu individual?

Hm!